

27 Οκτωβρίου: Εορτάζει ο Όσιος Δημήτριος ο Νέος (Μπασαράμπος)

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η Εκκλησία τιμά την μνήμη του Οσίου Δημητρίου του Νέου (του Μπασαράμπος) ο οποίος είναι ο προστάτης της ρουμανικής πρωτεύουσας. Από το όνομα του χωριού του ονομαζόταν Μπασαραμπόβ. Η παρουσία του ιερού σκηνώματός του στον μητροπολιτικό ναό Βουκουρεστίου είναι ένα μεγάλο πνευματικό δώρο. Ο Όσιος, και όταν ακόμη ζούσε, είχε λάβει το θαυματουργικό χάρισμα. Έζησε στην γη ως πτωχός και άσημος, και τώρα αξιώθηκε να είναι διδάσκαλος των σοφών, ιατρός των ασθενούντων και θερμός πρεσβευτής για την σωτηρία όλων μας.

Βίος

Γεννήθηκε στο χωριό Μπασαραμπόβ, που απέχει από τον Δούναβη 20 χιλιόμετρα, και βρίσκεται στο έδαφος της Βουλγαρίας. Έζησε τον 13ο αιώνα μ.Χ. στην περίοδο της βασιλείας των Πέτρου και Ιωάννου Ασάν. Επειδή προερχόταν από ευσεβείς μεν, αλλά πτωχούς γονείς, έβοσκε από μικρός αγελάδες στο χωριό του. Η ησυχία του χωριού, η μοναξιά του, ο πόθος του για τον Θεό, τον βοήθησαν ημέρα με την ημέρα στην πνευματική του πρόοδο. Έλαβε από τον Θεό το δώρο των καθαρτικών δακρύων, της καθαρής προσευχής και των ταπεινών στοχασμών. Η ίδια η δημιουργία του Θεού απετέλεσε για τον νεαρό εραστή της Βασιλείας των Ουρανών την πρώτη σχολή της πνευματικής μορφώσεως. Αγωνίσθηκε κατά των πειρασμών της νεότητος με τα όπλα του Πνεύματος και προετοίμασε το έδαφος της καρδιάς του για την σπορά της Θείας Χάριτος. Το πόσο προόδευσε στην αρετή και αγάπη του Θεού και ολοκλήρου της κτίσεως φαίνεται από το εξής πάθημά του:

Κάποια ημέρα πάτησε με το ένα του πόδι χωρίς να το θέλει, ένα πουλί που ευρισκόταν μέσα στα χόρτα. Τόση λύπη ένιωθε στην καρδιά του, ώστε τιμώρησε το ένοχο πόδι του. Επί τρία λοιπόν χρόνια βάδιζε από αυτό το πόδι ξυπόλυτος, με αποτέλεσμα, το μεν καλοκαίρι το γυμνό του πόδι να υποφέρει από τις πέτρες και τα αγκάθια, τον δε χειμώνα από το χιόνι και τους παγετούς. Αφού έφθασε σε υψηλά μέτρα πνευματικής ασκήσεως και η αγνή καρδιά του πληγώθηκε περισσότερο από τον θείο έρωτα, εγκατέλειψε το χωριό του. Πήγε σε ένα μοναστήρι κοντά στον ποταμό Λωμ, εκάρη μοναχός, και συνέχισε την σκληρή του άσκηση με αγρυπνίες, νηστείες και προσευχές. Και πάλι δεν αρκέστηκε σε αυτούς τους κόπους και την κοινοβιακή ζωή. Έφυγε για την τέλεια ησυχία μένοντας σε μια πέτρινη σπηλιά. Εκεί αγωνίσθηκε μέχρις ότου παρέδωσε την ψυχή του στα χέρια του Χριστού. Όταν προαισθάνθηκε το τέλος του κρύφτηκε ανάμεσα σε δύο μεγάλες πέτρινες πλάκες, σαν σε φέρετρο, και κοιμήθη.

Το σώμα του, άγνωστο και άφθαρτο, παρέμεινε στην σπηλιά του περί τα 300 χρόνια. Με θεία παραχώρηση, ο ποταμός Λωμ, κατέβασε άφθονα νερά, τα οποία παρέσυραν τις πέτρες της σπηλιάς μαζί με το ιερό λείψανο, το οποίο σκεπάσθηκε με τις λάσπες και τα νερά, παραμένοντας σε αυτήν την κατάσταση περί τα 100 χρόνια.

Θέλοντας ο Θεός να αποκαλύψει τον θησαυρό αυτό, ευδόκησε να εξελιχθούν τα πράγματα ως εξής: Κάποτε φανερώθηκε ο Όσιος στο όνειρο μίας παιδούλας, η οποία έπασχε από επιληψία και της είπε: Εάν θα με βγάλουν οι γονείς σου από την κοίτη του ποταμού, εγώ θα σε θεραπεύσω. Το κοριτσάκι είπε το όνειρό του στους

γονείς του, οι οποίοι με την συνοδεία ιερέων και άλλων χριστιανών, έψαξαν και βρήκαν το λείψανο του Οσίου Δημητρίου. Εκείνη την στιγμή, θεραπεύθηκε η μικρή κόρη καθώς και άλλοι ασθενείς. Μετέφεραν τον Άγιο στην γενέτειρά του, στην εκκλησία όπου από μικρός σύχναζε και προσευχόταν. Εκεί παρέμεινε πολλά χρόνια επιτελώντας παντός είδους θαύματα.

Κατά τα έτη 1769 – 1774 μ.Χ., δηλαδή μετά τον ρωσοτουρκικό πόλεμο, ο ρωσικός στρατός πέρασε και από το χωριό του Οσίου. Ο Ρώσος στρατηγός Πέτρος Σαλτίκωβ αποφάσισε να πάρει το ιερό λείψανο για να το μεταφέρει στην Ρωσία. Τότε, ένας ρουμάνος ευλαβής χριστιανός, ονόματι Δημήτριος Χάτζι, έχοντας γνωριμία με τον ανωτέρω στρατηγό, ζήτησε να αφήσει το λείψανο του Αγίου στους ρουμάνους ως παρηγοριά, λόγω των πολλών ληστειών που έκαναν οι τούρκοι στην ρουμανική χώρα.

Έτσι, ο Όσιος Δημήτριος, ήλθε στο Βουκουρέστι το 1774 μ.Χ. και τοποθετήθηκε με μεγάλη τιμή στον μητροπολιτικό ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, όπου και παραμένει μέχρι σήμερα, επιτελώντας πολλά θαύματα και εκπέμποντας άρρητη ευωδία.

Στην περίοδο του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όταν το Βουκουρέστι είχε καταληφθεί από τους γερμανούς, μερικοί βούλγαροι στρατιώτες έσπασαν την θύρα εισόδου του καθεδρικού ναού και άρπαξαν το ιερό λείψανο για να το μεταφέρουν στην χώρα τους. Το έκρυψαν σε ένα αυτοκίνητο και την νύκτα ξεκίνησαν για τον Δούναβη ποταμό. Αλλά ο Όσιος, μη θέλοντας να φύγει από την Ρουμανία, προκάλεσε τέτοιο μπέρδεμα στους δρόμους, ώστε οι κλέφτες δεν εύρισκαν διέξοδο να αναχωρήσουν, με αποτέλεσμα να βρεθούν πάλι έξω από την Μητροπολιτική εκκλησία. Μόλις ξημέρωσε, πέτυχαν να βρουν την δημόσια οδό εξόδου, αλλά στον δρόμο τους χάλασε πολλές φορές το αυτοκίνητο και συνελήφθησαν από τις γερμανικές δυνάμεις κατοχής. Έτσι το ιερό λείψανο επιστράφηκε στην θέση του εν μέσω λαμπρής υποδοχής εκ μέρους του οικείου Μητροπολίτου και χιλιάδων λαού.

Θαύματα

Τα θαύματα του Οσίου Δημητρίου σχετίζονται κυρίως με θεραπείες ασθενών και άμεση βοήθεια σε διάφορες ανάγκες των πιστών. Τα περισσότερα λησμονήθηκαν διότι κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να τα γράψει. Σημειώνουμε στην συνέχεια μερικά, όπως, έστω και από τα λίγα αντιληφθούμε το μεγάλο θαυματουργικό χάρισμα του Αγίου.

1) Δύο αδελφές από ένα χωριό της Κωνσταντζας, αφού έφτιαξαν μία καινούρια εκκλησία προς τιμήν της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ήλθαν να προσκυνήσουν τον

Άγιο και να πάρουν ένα τεμάχιο λειψάνου του για την δική τους εκκλησία. Προσκύνησαν τον Άγιο και συγχρόνως έκοψαν κρυφά ένα κομμάτι από το λείψανό του και έτρεξαν στο κάρο τους. Τα βόδια όμως δεν κινήθηκαν από την θέση τους. Τότε εκείνες κατάλαβαν την αμαρτία τους. Επέστρεψαν το κλεμμένο τεμάχιο και έτσι ξεκίνησαν τα ζώα και επέστρεψαν στον τόπο τους με ειρήνη.

2) Στα περίχωρα της πρωτευούσης ζούσε μία οικογένεια στην οποία ο σύζυγος τυραννούσε επί 15 χρόνια με γκρίνιες, βλασφημίες και μεθύσια την γυναίκα του. Εκείνη τον υπέμεινε διότι ήταν πιστή χριστιανή. Το 1955 μ.Χ. εκείνος παρέλυσε και έπεσε στο κρεβάτι. Η γυναίκα του τον υπηρετούσε, αλλά εκείνος την ύβριζε και την χτυπούσε με ο, τι έβρισκε μπροστά του. Απελπισμένη εκείνη ήλθε στον Ναό, και με δάκρυα ζητούσε συμβουλές από τον ιερέα. Αυτός την συμβούλευσε να υπομένει, τέλεσε για χάρη της Θεία λειτουργία και τέλος την ρώτησε:

-Αδελφή, ξέρεις να διαβάζεις;

-Ξέρω Πάτερ.

-Πάρε αυτό το βιβλίο και διάβασε γονατιστή, δίπλα στο ιερό λείψανο του Οσίου Δημητρίου τους χαιρετισμούς του.

Αφού τους διάβασε πήγε στο σπίτι της κουρασμένη και όπως ήταν ξάπλωσε σε ένα ξεχωριστό δωμάτιο. Τα μεσάνυχτα ο άνδρας της άρχισε να φωνάζει δυνατά:

-Γυναίκα Μαρία, που είσαι, έλα γρήγορα εδώ. Που ήσουν; Πήγες μήπως στο Βουκουρέστι και κάλεσες ιατρό για να με συμβουλευσει;

-Όχι άνθρωπέ μου, δεν κάλεσα κανέναν ιατρό από το Βουκουρέστι.

-Πως όχι, αφού τώρα ήλθε και μου είπε ότι τον κάλεσες για να με συμβουλευσει. Έφυγε πριν από 5 λεπτά. Ανέβηκε σε μία καρότσα με λευκές αγελάδες, και ξεκίνησε για το Βουκουρέστι. Λοιπόν, κάλεσε τον ιατρό και πλήρωσέ τον.

-Και τι σε συμβούλευσε να κάνεις;

-Αν θέλω να θεραπευθώ μου είπε, να μη σε στενοχωρώ και σε υβρίζω. Λοιπόν, σου υπόσχομαι δεν θα σε λυπήσω πάλι. Αλλά μη ξεχάσεις, πήγαινε το πρωί στο Βουκουρέστι να τον πληρώσεις, διότι εσύ γνωρίζεις που μένει, γιατί εσύ τον κάλεσες!

Το πρωί ο άνδρας της σηκώθηκε τελείως υγιής και ειρηνικός. Η γυναίκα έτρεξε μαζί του με χαρά να ευχαριστήσουν τον Άγιο, για αυτό το μεγάλο θαύμα.

3) Στην περίοδο του πολέμου υπέρ της εθνικής ανεξαρτησίας της Ρουμανίας το έτος 1877 μ.Χ., ένας πιστός χριστιανός από το Βουκουρέστι έστειλε και τα 7 παιδιά του στον πόλεμο. Φοβόταν μη πεθάνουν και τα 7 στα πεδία των μαχών και πήγε και προσευχήθηκε θερμά στον Όσιο Δημήτριο. Συγχρόνως έγραψε τα ονόματά τους σε ένα χαρτί, και το έβαλε κάτω από την κεφαλή του Οσίου. Εκείνος

πράγματι προστάτευσε τα παιδιά του, διότι και τα 7 επέστρεψαν μετά από τον πόλεμο στο πατρικό τους σπίτι.

4) Για δύο σχεδόν χρόνια η νεαρή Αλεξαδрина Π. πήγαινε κάθε Τρίτη στην εκκλησία της ενορίας της, όπου ιερέας είναι ο π. Ντανιέλ Γκόγκα για να της διαβάσει τους εξορκισμούς του Μ. Βασιλείου, αφού εξαιτίας των κατάρων των γονέων της είχε δαιμονιστεί. Μετα από δυο χρόνια και αφού δεν είχε γίνει ακόμη καλά ο π. Δημήτριος της ανακοίνωσε ότι θα πάνε μαζί να προσευχηθούν στα λείψανα του Αγίου Δημητρίου. Το ίδιο βράδυ η κοπέλα είδε στον ύπνο της μια απαίσια μορφή η οποία την κατατρόμαξε λέγοντάς της με μίσος: «Πρέπει να φύγω από εσένα γιατί φοβάμαι τον Άγιο, αλλά με την πρώτη ευκαιρία που θα μου δώσεις θα γυρίσω»! Την επόμενη ημέρα - 27 Οκτωβρίου όπου εορτάζεται η μνήμη του Οσίου Δημητρίου του Νέου - περίμεναν στη σειρά για να προσκυνήσουν το άγιο λείψανο. Σ' αυτά τα 10 λεπτά που περίμενε αισθανόνταν πολύ άσχημα και λίγα μέτρα πριν φτάσει στο λείψανο νόμιζε ότι θα λιποθυμήσει. Μόλις ασπάστηκε το λείψανο αισθάνθηκε σαν να πήρε το στόμα της φωτιά. Στο δρόμο της επιστροφής στο σπίτι έκλαιγε συνεχώς. Μετά από έναν μακρύ και δύσκολο ύπνο η Αλεξανδρίνα ξύπνησε εξαντλημένη αλλά αισθανόνταν ελαφριά σαν πούπουλο. Ο Άγιος Δημήτριος είχε κάνει το θαύμα του.

5) 26 Οκτωβρίου 1988 μ.Χ. (Μοναχή Αικατερίνη): «Θαύμα που το είδα με τα ίδια μου τα μάτια στις 12 τη νύχτα, όταν τελείωσε το προσκύνημα στον άγιο. Είχαμε μείνει 5-6 άτομα, εγώ και 2 ιερείς και θέλαμε να βάλουμε το λείψανο τη θέση του. (Ήταν έξω προς προσκύνηση). Η λάρνακα όμως δεν μετακινούνταν. Προσπαθήσαν όλοι αλλά κανείς δεν τα κατάφερε. Ο ιερέας έτρεξε και ξύπνησε τον επίσκοπο. Εκείνος ντυμένος με τα άμφιά του, με δύο διακόνους, δύο ιερείς, θυμιατά, ψαλμωδίες και λάβαρα έφερε τον άγιο μέσα στην εκκλησία. Μόνο με τον πρόποντα σεβασμό θέλησε να μπει! Αυτό προς απάντηση αυτών που βλαστημάνε (και ξέρω πολλούς) και οι οποίοι λένε ότι πρόκειται για κόκκαλα και τσάμπα τα προσκυνάμε».